

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' Ίδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' έννεήκοντα κι' όκτώ,
τόν Έπτε-Πασσά για δώρο σής χαρίζω διαλεκτό.

Όκτωβρίου δεκάτη,
σιωπή και ραχάτι.

Ποήτος δεκάδοα και τριάντα πρία,
στο Γαλιζι της Πόλις ήστος ήσασαρία.

Φασούλης και Περικλέτος,
δ καβένια έντος όκτώ.

Φ. — Μακάριος που γίνεται μαζου κοκκινολαίμα
και φέρνεται ζεστόπια,
μακάριος που πάντοτε τυλιότι πιπέρι σ' όλα
και έν πιπέρι τίποτα.

Μακάρια τά πρόσωπα
που περιμένουν χάσκοντα
ιδέα νάβγουν κομμάτια

φασκοντα κι' άντράσκοντα,
γνωρίζουν γάρ οι νονηγισ του μακαρίου τόπου
δτι μεγάλ' ιδέα
πρωτίστη και σπουδαία

της στρουγγας της προσωπικής δς και της άπροσώπου
είναι και θύναι πάντοτε τό τρέφει τακτικά
τους ψάλλοντας τάπρωσώπα και τό προσωπικά.

Ίδεια γάρ τό πρόσωπον κι' άνευ αυτού καμία,
ίκαίνε δέ τό πρόσωπον για να γεννησ' ιδέα
χρειάζεται την συνδρομήν του Κεντρικού Ταμεία
και δ' ανάγκας κάποτε να μερικώ χυδαίας.

Οδ δύναται πολιτικό,
βρέ Περικλή, τσοπάνης
νά συντηρηται διαρκώς
άνευ τινός δαπάνης.

Δίν ειμπορείς να ζης ποτέ
άλλοκ, πατριώτη,
και γάρ υπάρχουν Ευουλευται,
πρόσωπα δηλονότι.

Έκείνος δέ τους βουλευτάς τους βγάζουν έλογους
της ελευθέρας γής
μετά μεγάλου κόπου
προς τό καλόν του τόπου.

Ό κόπος δέ γνωρίζομεν ανταμείβην πως θέλει
παρ' όλων των έν τίλει
και τώρα, Περικλή μου, κι' εις πάσαν εποχήν
κάν άποδότη πρόσωπον κών έυλον άρχην.

Έκείνος δέ, βρέ Περικλή, που παρορ' τους κόπους
κι' άρχας άλους κοπανά κι' ιδέα άπροσώπου,
μείνει στο τέλος μόνος του καθ' άπαντα σόν γόνον
μέ τάς ιδέα μόνον.

Αύται δέ, Περικλέτο μου, σ' τη θράσος την πάλην
ναι μέ τιμην περιποιούν κι' ύπλήψην μεγάλην,
άλλα δέν είναι πρόσωπα μέ ήσρον και μέ στόμα
για να σου κάνουν κάμια.

Μένουν μίς 'στο κεράλι σου προβλήματα και γύφοι
χωρίς να γίνουν ψυφοι,
άνευ δέ τούτων πέσαι έν έχει κι' ή τιμή των
ώσ που της βράζει μόνος σου και πινει τό ζουμι των.

Μακάριος που δέν 'μιλει
σε τση χαζομάρα,
κι' άφνει να 'μιλουν πολλοί
γι' αυτήν την βουδαμάρα.

Μακάριος, βρέ Περικλή, που γράφει και ξεσφίζει
και πάλιν από την άρχη ντακάπο ξεναρχίζει,
δτ' Ίησος κληθήσεται ταχίως του Ναυή
κι' εις τούτον πολυόμματος δά τρέσουν και στραβοί.

Μακάριος, βρέ Περικλή, που δέν τά βλέπει σκούρα,
δτι δά βάλη γρήγορα ψηλοκαπελαδούρα,
μακάριος που τ' άυτα κυττάζει των άούτων
και μέ τά δυό τά χέρια του την μύτη δέν σφίξει,
μακάριος που λέγεται δημότης Καλαβρώτων
δτι διορισθήσεται και λήφεται ψιλά.

Μακάριος που κάθεται φαίδρος 'στον Ζαχαράτου
κι' από λιγούρας έφάνει δέν σφίγγει τ' άντραί του,

Κανένα δεν θά 'βλέπαμε σταυρατό φεῶ,
μήτε θά 'γνωρίζαμετε με τόν 'Ετήρι Πασσά,
κι' ἕνα μονάχα ξαφνικό μπορούσε νά μᾶς φέρῃ
πῶς ὁ παππούλης θάκοθε καί τᾶλλο του· τὸ χίρι.

Τὰ περασμένα 'πίρασαν, σκαμπούγα Γερμανε,
χάρται μαχῶν δὲν στρώνονται ὅταν πρὶν 'ὅταν καφφεῖ,
κι' ὁ σύμμαχος ὁ Πατισῶ, πού τυχερῶς ἐφάνη
'ὅτης τύχης τὰ γυρίσματα,
βαρρῶ με τοὺς παρῶδες μᾶς πῶς σήμερα σου κάνε
παράταις καί χαρίσματα.

'Πές νά χαρίση κι' εἰς ἐμὲ καμμία ταμπανέρα
καί νά γενῶ Κισλόραγας τῶν χαρεμιῶν μιά μέρα,
'πές του νά δώσῃ τ' 'Ορμανί κι' ἐμὲ τοῦ Φασουλῆ,
πού τώρα τὴν ἄζιαν του τὴν ἐκτιμῶ πολὺ.

Φέρε με 'μπρὸς 'ὅτῳ Πατισῶ μὲ τόσα μούτρα ζῆνα
καί συστήσῃ με γιὰ Ρωμῶ, γιὰ Βαυαρῶ, γιὰ Πρώσο,
'πές συμμαχία μυστικῆ νά κάνῃ καί μ' ἐμένα,
κι' ὁ Ράλλης ἂν τὴν ἄρξισι μὲ γῶ νά τὴν τελειώσω.

Καί τώρα σὺν Χατζῆς θά πᾶς 'στούς τόπους τοῦ ἁγίου
νὰ λησμονήσῃς πρὸς κερὶν θριβαίους ἐπιγείους.
Πήγαινε μὲς 'στὰ χώμασα νά δεθῆς ἐκείνα,
καί τῆς 'Αγίας Βηθελεμ τὸ σπῆλαιον προσκίνα,
πού μέσα νῆπιον θαρρεῖς καί τώρα πῶς οἰμώζει,
ἀγγέλιους ἔκου καί βοσκούς ἐκ βράχων ἀπορῶντων,
καί μὴ ποτε σου λησμονῆς πῶς πάντα θά δεσπόζῃ
τῶν ἐλευθέρων λογικῶν ἢ φάνη τῶν ἄλλων.

Κι' ὅταν ἴδῃς τὸν Ρολγοθά, πού 'σταύρωσαν τὸν Κύριον
καὶ τὸν ἐπότισαν χολαῖς, 'στὴ σταυρικῇ κρεμᾶλα,
μὴ λημονῆς καί τῆς σκλαβιάς ἐκείνῳ τῷ μαρτύριον
καί πόσο 'ποτισθήκαμε φορμᾶσι στάλα στάλα.

Κι' ἂν εἰς τῶν Κίδρων ἔξαρνα τὸν γεμάρρον καθίσῃς
μὴ, Καίσαρ, λησμονήσῃς
πῶς σταυροφόρος γεμάρρος ἐπιποτικῶν Τυτάνων
τάς κέδρους ἐπερρίψαι τῶν ἱερῶν Λιδάων.

Κι' ἂν ἐμῆς χρυσοστόλιτος καί 'ὅτῳ 'Ιερῶ
καί μακρομηνῆς ἀσπίγγος ὁ ἀνατινάθου ἤρῃ,
θυμῶσιν με τῆς ἀσπίγγος ἐκείνης τὴν ἡγῶ
τῆς νέας τῆς 'Ιερῶς πῶς ἔπασαν τὰ τεῖχη.

Κι' ὅταν γεμάτος με συγχίσεις
ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ γυρίσεις,
μὰ τὰ πεσόντα τὰ μεγαλεῖα,
μὰ τοὺς σφύγγασι ἐν Θεσσαλίᾳ,
παρακαλῶ σε, Καίσαρ μεγάλε,
νάλθης 'ὅτῳ πόλιν τῶν Ἀθηνῶν,
πού τὴν λαμπρόνι καθὸς τὸ πάλαι
διορμήσῃς ὁ Παρθένῳ.

'Ἐλα, Στεμμάτων ἦλιε, καί μᾶς 'στῆς συμφορᾶς
καθὸς μᾶς ἦλθεσ κι' ἄλλοτε οὐ γέμουσ καί χαραῖς,

Ἐλα μετὰ τὸν πόλεμον ν' ἔγῃ παντοῦ τί γνῶσις,
πάψε, λειοντάρι Πρωσσικό, τὸ πρῶτο μουγγρητό σου,
Ἐλα μετὰ τὸν πόλεμον ν' ἔγῃ διοργανώσις,
πού θά τῆς πάρης σίγουρα καί Σὺ γιὰ τὸ Στρατό σου.

'Ἐλα με τὴν 'Αράβικη τοῦ Πατισῶ φορᾶδα
καί με τὸν κυματίζοντα Καίσαρικὸν μανῶνα,
κι' ἂν 'ὅτῃ κι' ἐμένα Στρατηγῶ ποῖάτο 'ὅτῳ ἄραδα
νὰ μὴ γελᾶσῃς πανερῶ, γίλασε κατ' ἴδιαν.

'Ἐλα νὰ 'ὅτῃ τὴν ὄρασιν μᾶς, γειτόνων 'Βουλῆτην,
ἔλα νὰ πᾶς καί 'στὴν κλεινὴν τῆς 'Ολυμπίας 'Αλτιν,
νὰ 'ὅτῃ κι' ἐκεῖ πῶς κόνιτος
δεῖ ἔμεινεν ἀπὸ τινος.

'Ὅσα κλωνάρια, Καίσαρ, τόσα στερραμένοι,
κι' ἀκόμη δίχως κόνιτον πλῆθος ἀνδρείων μένει.

'Ἐγῶ, σπαθάτε Καίσαρ, ἂν ἦμιον σὺν καί σίνα
κι' ὄχι ζυλῆμος Φασουλῆ καί στιχοπλόκος πένα,
μολὶς τὸν τάρον τοῦ Χριστοῦ θά προσκυνῶς 'ἀπόνος
καί τᾶλλα, πού δὲν ἔδωκε τὴν μνήμη των ὁ γρόνος,
μὴ τὴν κυρταν Φασουλῆ, Χριστιανὴν γυναικα,
ἔξερῃς τί θ' ἀπεράσῃς πρὸς χάριν τοῦ Χαμῆτη;
νὰ 'πῆγαινε 'στὴν Μεδιὰ καί 'στὴν ἁγία Μίκκα
νὰ προσκυνῆσαι καί τὴ γῆ, πού 'θάβαν τὸν Προφήτη.

**'Απόκριψ' 'Αθηναικὰ
τὰ μάλα γαρφαλιστικὰ.**

'Ἐνθὸς τῆς 'Α κ ρ ο ὀ λ ε ω ς τὰ βλέπετε ἑμπονόρα,
ὁ Πῶν εἰς τὴν 'Α κ ρ ο λ ι ν τὰ περιγράφει τῶρα
μὲ δύναμιν περιτῶν, μ' ὑπερβολὴν τῆν γλώσσαν,
καί 'ἀπῆλθεν κεναρῶν.

'Απόκριψ' 'Αθηναικὰ, στουπρὶν κάθε νοῦς
μὲ κατὶ τύπους, πού 'μπροστά τοὺς βλέπει ζωντανούς,
καί παρελαύνουσι πρόσωπα τῆς κοινῆς τῶσα
κι' ἀκούσ νὰ λίγε σιγαλέοις ὁ
'ποῖτος ὁ Πῶν ἀλλήνικῳ ἔνῳ
δάδολος τετραπῆρατος, πού τᾶχι τετρακόσασ.

**Καί καρποδαῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

'Ἐὼν Πανακῶν τὸν ἔθρον, πρὶν Βεδοθεῖον Σέδη,
θαυμαστὸν Πανακτοῖδον κλειστότατον εἰς εἶδη,
κτίμα Χριστὸς Γεωργίου καὶ τοῦ Γεωργῆ Κουτῆρα,
κι' ὁ Ρωμῆος θεράπῃ συστάσις ἐπιπέλις των σοῦς κείνι.
Βούτρου, τῶρα καί σῆμα, γνήσιος καί πούτος πρᾶν,
καί ἀσπίδων ποικιλία καί ἀμφοτέρων καὶ κληρονομία,
κι' ἕνα μέρος κατ' ἴδιον τὰ μεγάλα εὐστοκί,
καί ἐπαρῶντα γλαυκίδια, τὰ γροῦνιτῶνα, τὰ τραυοῖδα,
κι' ἕνα ρετινέτο νιπῶρ, πού τὸ κίνεσι κομπούρι
καί μὴ κῆρασι ποτῆρα γίνουσι 'ἔμμενοι κι' ὁ μῆσοι.

'Αναγγέλλομαι πρὸς γνῶσιν ἀποφύγιον μᾶς τῶν ὄρασι
τὸ Κατόστημα τὸ κλέρος φιλαίνῳ εἰδῶν κοιλίαν
τὴν Βασίλῃ Πακαγγῆνι καὶ τοῦ Νίσου τοῦ Σουρῆ,
ὅπου χῆρασι κόμης εἶπαι κι' ἀπορῶν τὸ ἔσορῆ,
'Ἐκεῖ εἴτιμος πού κοιτάξῃς, κάθε κῆρμας ἐκλεπῶ,
νὰ μὴ γῆρασῃς,
ἔρῃος Βιητῆρα γῆρας, ἄρῃος Βουκοῦρα,
καί τὸν 'Αρῆτιῦ κερῆ.